

sidstnævnte ærede Medlem fremhævede Sikringsbestemmelserne for Mennesker i Straffeloven og opkastede dernæst det Spørgsmaal: Hvem har affattet denne Lov? Det maa Mennesker have gjort, svarede han, ellers var Dyrene kommet mere i Betragtning. Yderligere fremhævede det ærede Medlem, at Menneskene ikke blot havde Rettigheder overfor Dyrene, men ogsaa Pligter, og at de burde behandle dem saaledes, som de kunde forsvare det overfor Gud og Mennesker. Forslaget blev sendt i Udvalg, der den 28. Marts 1899 afgav en Beretning, hvori Flertallet udtalte, at vel var det rigtigt og nødvendigt at beskytte Dyrene, men man maatte dog først og fremmest passe paa ikke at genere Menneskene; med nogle smukke Ord tog man saa Afsked med Lovforslaget, som siden ikke er set her i Rigsdagen.

Vi Forslagsstillere mener, at Tiden nu maa være inde til en Lovgivning paa dette Omraade. Det siges jo saa ofte, at Menneskene som Skabningens Herrer har Ret til at herske over Dyrene, og det er ogsaa rigtigt. Men Spørgsmaalet er, hvorledes Herredømmet skal udøves, og dette Spørgsmaal er endnu ikke besvaret af Lovgivningen. Nærværende Forslag er da et Forsøg paa en Besvarelse.

Dyrene er jo Menneskenes trofaste Tjenere; de ofrer sig for os uden at kny, men hvorledes gengælder vi det? Ja, det sker ofte ved en ligefrem oprørende slet Behandling. Lad os huske paa, at i samme Grad som Tilværelseskampen for Menneskene i vor nervøse Tid forceres, og Jagten efter Profit bliver mere hensynsløs, i samme Forhold gaar det ud over Dyrene. Den stigende Kultur medfører i Virkeligheden en voksende Raahed overfor Dyrene. Jeg vil gerne fremhæve, at dette har en uheldig Indvirkning navnlig paa Ungdommen, thi Raahed skaber Raahed. Jeg finder, at det ikke noksom kan fremhæves, at Barnets Sind skal opelskes i Agtelse og Medfølelse for alt, hvad der lever. Det er den første Betingelse for en god og sund Opdragelse, og man kan vel derfor sige, at Dyreværnet er et Led i Tidens almindennende Arbejde. Men selvfølgelig bør man først og fremmest af Hensyn til Dyret selv træffe Bestemmelser, der beskytter det. Vi maa bort fra den forældede Betragtning, at Dyret er en Ting, et Stykke Værktøj, som Samfundet kun skal beskytte af økonomiske Hensyn eller for ikke at forarge Mennesker; Dyret som saadant, mener man, har ingen Ret. Vi maa komme ind paa at betragte Dyret som et mere eller mindre bevidst og

følende Væsen, der har Krav paa at værnes for sin egen Skyld, ligesom vi gennem Beskyttelseslove søger at værne Menneskene. I den nuværende Lovgivning findes til Værn for Dyrene kun Straffelovens § 297, som jeg nævnedes før, og som blev gennemført af Justitsminister Simony i 1857. I det Udkast til en ny Straffelov, som er udarbejdet af den i sin Tid nedsatte Kommission, omhandler § 390 Dyrebeskyttelse, og den lyder saaledes: Den, som mishandler Dyr eller ved Overanstrengelse, Vanrøgt eller paa anden Maade behandler Dyr uforsvarligt, straffes med Bøde eller simpelt Fængsel eller under skærpente Omstændigheder med Arbejdsfængsel indtil et Aar. Denne Paragraf er jo et lille Forsøg paa at definere, hvad Dyrplageri er, altsaa: Mishandling ved Overanstrengelse, Vanrøgt o. s. v. Men den er alligevel ikke tilstrækkelig som Beskyttelse for Dyrene. Jeg mener nemlig, at almindelige Straffebestemmelser ikke kan have tilstrækkelig Virkning i saa Henseende, fordi Begrebet Dyrplageri jo altid har været meget flydende. Naar der er Tale om Tyveri, Røveri og Bedrageri, ved man jo i Regelen, hvad det betyder. Man ved derimod ikke, er i alt Fald ikke enig om, hvad der forstaas ved Dyrplageri, og der har ogsaa altid hos Domstolene hersket forskellige Meninger om denne Sag. Ved en Højesteretsdom, som blev afsagt i Fjor, blev en daarlig Fyr af en Gaardmand dømt for Brandstiftelse og Assurancevige, og det oplystes under Sagen, at han havde stranguleret 18 Kreaturer og Heste i Staldene for at faa Assurance-summen. Det var altsaa et forfærdeligt Dyrplageri. Men det fremhæves udtrykkelig i Dommen, at han ikke blev straffet derfor. Det er saadanne Forhold nærværende Lovforslag skulde bøde paa ved saa vidt muligt at fastslaa, hvad der maa forstaas ved strafbar Behandling af Dyr.

I § 1 siges i al Almindelighed, hvad der vil medføre Strafansvar efter denne Lov, nemlig Mishandling ved Vanrøgt, Overanstrengelse eller Lemlæstelse. De følgende 4 Paragraffer i Lovforslaget giver Regler for Behandlingen af Trækdyr, altsaa navnlig af Heste. De maa ikke overanstrenges ved for tung Belastning, de maa ikke mishandles ved Piskeslag paa haarløse eller mindre kødfulde Dele: Hoved, Bug eller Ben, eller slaas med haarde eller spidse Genstande. Der er Regler for Seletøjet og Mundbiddet, der ikke maa lægges koldt ind i Munden, og en Bestemmelse paabyder Skærping i glat Føre.